

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľky: **J.**, nar. X., v obci L., naposledy bytom R., t. č. Ú., zastúpená Centrom právnej pomoci, kancelária Bratislava), Námestie slobody 12, Bratislava, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: MU-65-18/PO-Ž/2009 zo dňa 30. apríla 2009, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Sz 26/2009-28 zo dňa 16. decembra 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Sz 26/2009-28 zo dňa 16. decembra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie **č. p.: MU-65-18/PO-Ž/2009 zo dňa 30. apríla 2009**, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľke azyl na území Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľke.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľkou udávaný dôvod žiadosti nie je dôvodom pre udelenie azylu.

Krajský súd sa pri posudzovaní rozhodnutia odporcu podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľky uplatnenými v opravnom prostriedku a dospel k záveru, že postup odporcu ako aj jeho rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom.

K námietke, že dôvody odchodu navrhovateľky z Ukrajiny sú dôvodmi, ktoré možno subsumovať pod humanitné dôvody udelenia azylu, a preto jej mal byť azyl udelený krajský súd uviedol, že ustanovenie § 9 zákona o azyle umožňuje odporcovi v prípade nenaplnenia podmienok udelenia azylu (§ 8 zákona o azyle) žiadateľovi o azyl tento udeliť a to z humanitných dôvodov. Žiaden právny predpis však nešpecifikuje, ktoré dôvody sú dôvodmi humanitnými, pričom podstatnou je skutočnosť, že na udelenie azylu podľa uvedeného ustanovenia niet právneho nároku. Preto ten, komu takýto azyl udelený nebol, nie je podľa krajského súdu ukrátený na svojom práve, pretože nešlo o jeho právo na udelenie azylu tohto druhu azylu. Jeho udelenie sa deje vo sfére absolútnej voľnej správnej úvahy odporcu, ktorý sám rozhodne, či takéto alebo onaké dôvody sú dôvodmi, ktoré podľa jeho úvahy sú dôvodmi hodných osobitného zreteľa o ktorých rozhoduje odporca. Preto nie je porušením žiadneho ustanovenia zákona o azyle, ak odporca navrhovateľke tento azyl neudelil.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia otázky poskytnutia doplnkovej ochrany, keďže navrhovateľ sa domnievala, že vyhrážky syna p. S. sú hrozbou vážneho bezprávia, krajský súd uviedol, že ako vyplynulo z obsahu pohovoru s navrhovateľkou a správ krajinu pôvodu, navrhovateľka nebola nikdy objektom mučenia, či iného neľudského zaobchádzania a to ani zo strany syna p. S. Jeho údajné vyhrážky tak isto nie je možné považovať za neľudské zaobchádzanie,

jednak preto, lebo ak k nim aj došlo, navrhovateľka mala možnosť sa im efektívne brániť vyhľadáním ochrany u štátnych orgánov Ukrajiny a jednak preto, lebo dôvodom ich (prípadného) uskutočnenia nikdy nedošlo, nakoľko p. S. na navrhovateľku byt nikdy „neprepísala“.

Krajský súd tiež poukázal na nedôveryhodnosť i keď pre rozhodnutie odporcu nepodstatných dôvodov, udávaných navrhovateľkou (príbeh súvisiaci s opatrovaním p. S. navrhovateľkou). Navrhovateľka totiž v jej prvej žiadosti o azyl ako dôvod uvádzala výlučne ekonomické dôvody.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu, ktorým navrhovateľke neudelil azyl a rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľka poukázala na diskrimináciu proti ženám. Hoci Ukrajina prijala právne predpisy na zabezpečenie rovnosti žien a mužov v zamestnaní, ženy nemajú rovnaký prístup k pracovným príležitostiam. Verejní aj súkromní zamestnávateľia pravidelne preferujú mužov a diskriminujú na základe veku alebo fyzického vzhľadu potenciálne kandidátky pri náboe.

Navrhovateľka s odkazom na správu Human Rights Watch - Ukraine“World Report 2009“ poukázala na nedostatok pracovných príležitostí, s tým, že ženy sú diskriminované aj vekom, vzhľadom a nízkym platom.

V tejto súvislosti poukázala na to, že za dlhodobú starostlivosť jej pani S. sľúbila byt, ktorý vlastnila. V tom čase bol z väzenia prepustený zať pani S., ktorý bol odsúdený za vraždu svojej manželky, dcéry pani S.. Aj toto bol dôvod, prečo chcela pani S. previesť byt na navrhovateľku. Zať pani S. sa navrhovateľke vyhrážal zabitím a po oznámení na polícii jej poradili, aby sa vystahovala, čo aj urobila a po vybavení víz odcestovala na územie SR.

Navrhovateľka považovala tvrdenie krajského súdu, že pôvodne žiadala o azyl z ekonomických dôvodov ako aj vyhodnotenie jej nedôveryhodnosti súdom za nesprávne.

Poukázala na to, že zo správy „Ukrajinské ženy, ktoré trpia násilím častejšie žiadajú o pomoc - Pavlenko, (zdroj: presscenter.ukrinform.ua.), vyplýva, že ukrajinské ženy trpia domácim násilím. Vzhľadom na príbuzenský vzťah zaťa a pani S. a vyhrážok navrhovateľke, navrhovateľka sa rozhodla vystáhnout' z bytu a keďže nemá žiadnu blízku rodinu na Ukrajine, odcestovala na Slovensko.

Odporcovi vyčítala, že jej neudelil azyl z humanitných dôvodov.

Vzhľadom na to, že navrhovateľka nemá majetok a nemá ani rodinu, nemá sa kam vrátiť na Ukrajinu, požiadala preto o poskytnutie doplnkovej ochrany, pričom za pôvodcu prenasledovania resp. vážneho bezprávia považuje zaťa pani S.. Má strach z prenasledovania použitím fyzického násilia. Navrhovateľka uviedla, že vyhľadala pomoc u štátnych orgánov Ukrajiny, avšak dostala len dobrú radu, aby sa vystáhovala. Neposkytnutie primeranej pomoci štátnymi orgánmi považuje navrhovateľka za vážne bezprávie.

Navrhovateľka napokon uviedla, že v súčasnej dobe má na Slovensku priateľa, s ktorým plánujú uzavrieť manželstvo po obstaraní potrebných dokladov na uzavretie manželstva.

Na základe uvedeného navrhla rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhlo zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky vyjadril tak, že rozsudok krajského súdu ako vecne správny navrhlo potvrdiť. K námietke ohľadne neudelenia azylu z humanitných dôvodov uviedol, že na udelenie azylu z humanitných dôvodov niet právneho nároku, je len vecou uváženia správneho orgánu. Dôvody, ktoré navrhovateľka uvádzala vo svojej žiadosti nebolo možné podľa odporcu subsumovať pod humanitné dôvody.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia ohľadne neposkytnutia doplnkovej ochrany odporca uviedol, že hrozbu vážneho bezprávia, ktoré údajne navrhovateľke hrozí zo strany zaťa

pani S. nemožno považovať za hrozbu vážneho bezprávia pretože zákon o azyle v § 2 písm. e/ zákon ustanovuje, že pôvodcom prenasledovania alebo vážneho bezprávia musí byť štát, politické strany alebo politické hnutia, ktoré ovládajú štát alebo podstatnú časť jeho územia alebo nešťátni pôvodcovia, ak možno preukázať, že uvedené subjekty nie sú schopné alebo ochotné poskytnúť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnym bezprávi. Konanie ako ho popisuje navrhovateľka nenapĺňa podľa odporcu definíciu vážneho bezprávia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. apríla 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného od 1.12.2008, ďalej len zákon o azyle) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo

príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1) ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľke na území SR a o neposkytnutí doplnkovej, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľky a obsahom správ o krajine pôvodu (informácie z portálu www.mzv.cz, www.businessinfo.cz, z aktuálnych novinových článkov, týkajúcich sa Ukrajiny), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľka žiadala o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľky do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 23.2.2009 navrhovateľka uviedla, že hlavným dôvodom jej žiadosti v roku 2004 bolo, že pani S., ktorú opatrovala, chcela na ňu prepísať byt. Koncom roku 2003 sa vrátil z väzenia zať pani S., ktorý bol odsúdený za vraždu svojej manželky, dcéry pani S. Ako sa dozvedel, že pani chce na ňu prepísať byt, začal sa jej vyhrážať zabitím. Fyzicky ju nenapadol, boli to len ústne vyhrážky. Pýtala sa na polícii a tí jej odporučili, aby sa vysťahovala. V roku 2004 jej pani S. dala peniaze na cestu a odišla. Bola aj v kontakte s pani S., ale raz jej dvihol telefón jej zať a od neho sa dozvedela, že pani S. zomrela.

Na otázku, prečo odišla z PT Adamov potom, ako požiadala o azyl v roku 2005 odpovedala, že chcela ísť za priateľom, s ktorým vtedy žila a ten jej sľúbil, že jej vybaví doklady cez ambasádu. Druhýkrát požiadala o azyl 26.6.2006, keď bola kontrolovaná hliadkou polície v Bratislave. Bola zaistená a eskortovaná do Medveďova, kde požiadala o azyl.

Na otázku, prečo opustila PT v Gabčíkove, kde bola umiestnená, odpovedala, že najskôr chodila po priepustky, ale potom jej to prekážalo, tak si po priepustku nešla a od 15.7.2007 bola vyradená z evidencie MÚ.

Na otázku, či mala v krajine pôvodu nejaké problémy s políciou, armádou alebo inými štátnymi orgánmi, odpovedala, že osobne s nimi nemala žiadne problémy.

Do krajiny pôvodu sa nechce vrátiť, lebo tam už nič nemá.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľke azyl, poukázal na to, že v jej prípade nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle, nakoľko v danom prípade absentuje samotný prvok prenasledovania, tak aj pôvodca prenasledovania.

Odporca poukázal na to, že sa jedná o tretiu žiadosť navrhovateľky o udelenie azylu, pričom o azyl požiadal vždy až potom, ako bola pri bežnej kontrole zaistená z dôvodu, že sa nevedela preukázať dokladmi totožnosti a na území SR sa zdržiavala nelegálne.

Odporca na základe uvedeného dospel k záveru, že navrhovateľka podávala žiadosť o azyl účelovo, z dôvodu, aby zabránila svojmu návratu do krajiny pôvodu. Navrhovateľka sa síce sťažovala na celkovú nepriaznivú situáciu v krajine jej pôvodu, avšak podľa odporcu svoje obavy z perzekúcie sa jej nepodarilo preukázať.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

Odporca uviedol, že z výpovede navrhovateľky vyplynulo, že nebolo nikdy proti nej vedené trestné konanie, nebola väznená, zatknutá a nemala žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebola vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Odporca poukázal na skutočnosť, že v súčasnej dobe neprebíha na Ukrajine ozbrojený konflikt, preto s poukazom na uvedené zistenia nie je opodstatnené sa domnievať, že by navrhovateľke hrozilo vážne bezprávie v zmysle § 2 písm. e/ zákona o azyle.

Odporca v rozhodnutí popisuje spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľke bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľka požiadala o udelenie azylu z dôvodu, že z obavy pred zaťom pani S., ktorý sa jej mal vyhrážať zabitím potom, ako sa dozvedel, že pani S. chce na ňu previesť byt. V danom prípade sa jedná o rýdzo súkromné dôvody, ktoré nenesú v sebe znaky perzekúcie v zmysle jej definície uvedenej v § 2 písm. d/ zákona o azyle.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy

so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľky o údajných vyhrážkach zo strany zat'a pani S. by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľky dôvodné, pretože navrhovateľka nepreukázala, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok jej odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými vyhrážkami zo strany súkromnej osoby. Navrhovateľka sa podľa vlastného vyjadrenia na políciu obrátila, tá jej však poradila, aby sa radšej vyst'ahovala.

Tieto tvrdenia navrhovateľka hodnoverným spôsobom nepreukázala, rovnako nepreukázala, že by sa domáhala prešetrenia postupu polície na jeho nadriadených inštitúciách.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľka nenaplnila podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil, pretože jej údajné problémy s o súkromnou osobou nebolo možné pričítať verejnej moci v krajine pôvodu, na ktorú sa podľa názoru odvolacieho súdu so žiadosťou o poskytnutie ochrany oficiálne ani neobrátila.

Vo vz'ahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadala navrhovateľka o azyl.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že navrhovateľka nepreukázala opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákona o azyle a nespĺnila podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Odvolací súd k námietke navrhovateľky, že jej mal byť udelený azyl z humanitných dôvodov, považuje za dôležité uviesť, že zákon o azyle výslovne neukladá povinnosť správneho orgánu uviesť do výroku negatívne rozhodnutie o neudelení azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle. Keďže nejde o nárok, o ktorom musí rozhodnúť správny orgán ex lege, ale o výsledok správneho uváženia správneho orgánu, ktorý nie je preskúmateľný súdom, námietka navrhovateľa, že správny orgán sa možnosťou udelenia azylu z humanitných dôvodov nezaoberal neobstojí. Pokiaľ odporca zjavne dôvody žiadosti o azyl za humanitné dôvody nevyhodnotil, keďže azyl z humanitných dôvodov neudelili, nebolo mu možné vyčítať, že sa touto možnosťou nezaoberal.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 27. apríla 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová